Αμαρτίαι γονέων... (Γιάννης Μαρίνος)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 20 Ιανουαρίου, 2011

Χτύπησε, φαίνεται, φλέβα χρυσού το σημείωμά μου «Δώρα από το παρελθόν», («Το Βήμα», 2.1.2011). Οι παιδαγωγικές αναμνήσεις της συγγραφέως Αθηνάς Κακούρη, που άντλησα από το τελευταίο βιβλίο της «Με τα χέρια σταυρωμένα», είχαν απροσδόκητη υποστηρικτική απήχηση. Το πώς διαπαιδαγωγούντο τα παιδιά στο παρελθόν από γονείς και δασκάλους σε σύγκριση με το τραγικά ρηχό και ισοπεδωτικό σήμερα, εξηγεί εν πολλοίς και τα αδιέξοδα της οικονομίας της χώρας μας και της εν διαλύσει κοινωνίας μας. Αλλά ας μιλήσουν καλύτερα μερικά αποσπάσματα από τα σχετικά μηνύματα που έλαβα:

Πρώτη η ευχαρίστως έκπληκτη κυρία Κακούρη, που συμπυκνώνει: *«Σκέφτομαι πόσο τυχεροί σταθήκαμε εμείς, η γενεά μας. Στερηθήκαμε πολλά, αλλά όχι την αγωγή που με αγάπη μάς παρείχαν οι γονείς και οι δάσκαλοί μας και που τους το ανταποδώσαμε αποδεχόμενοι τις αρχές τους. Στα σημερινά παιδιά είπαν πως ο εαυτός τους είναι το κέντρο του κόσμου. Αρα αυτόν πρέπει ν΄ αγαπούν.Κι έτσι τώρα τα κακόμοιρα δεν αγαπούν τίποτε».*

Πιο αναλυτικά η αρχιτέκτων μηχανικός κυρία Τάνια Τογανίδου-Βαρδουλάκη (61 ετών) υπογραμμίζει μεταξύ άλλων: *«Οι περισσότεροι γονείς της γενιάς μας, προσπαθώντας να δώσουμε στα παιδιά μας ό,τι εμείς στερηθήκαμε, κάναμε λάθη στην εκπαίδευσή τους παρέχοντας περισσότερες ελευθερίες απ΄ ό,τι έπρεπε. Τα παιδιά μας μεγάλωσαν μόνο με δικαιώματα. Οι υποχρεώσεις βάρυναν μόνο εμάς. Σε αντιστάθμισμα της συνεχούς υπενθύμισης που είχαν πολλοί από τους γονείς μας, για το πόση ευγνωμοσύνη και σεβασμό θα έπρεπε να έχουμε σε εκείνους που μας γέννησαν, δεν μιλήσαμε ποτέ γι΄ αυτό, ενώ θεωρήσαμε δεδομένο ότι θα δώσουμε όλα τα εφόδια στα παιδιά μας, ασχέτως αν είχαν ή όχιέφεση σε σπουδές. Ξεκινήσαμε το τρέξιμο σε φροντιστήρια και νομίζαμε ότι πληρώνοντας εξασφαλίζουμε τη μόρφωσή τους.*

Η δημοκρατία από το πολίτευμα μεταπήδησε στην οικογένεια και εξίσωσε τα μέλη της, καταργώντας την ιεραρχία και σιγά-σιγά και τον σεβασμό. Προσπαθήσαμε να γίνουμε φίλοι με τα παιδιά μας, με αποτέλεσμα να χάσουμε τη διδακτική μας θέση. Τα παιδιά μας δεν ξέρουν τι θα πει "διεκδίκησις", γιατί ποτέ δεν χρειάστηκε να

διεκδικήσουν τίποτε. Τους δίνονταν όλα στο πιάτο, απηλλαγμένα από τις πολλές λεπτομέρειες, για να μην τα... κουράζουμε! Κυνηγήσαμε το χρήμα, τις θέσεις αργομισθίας στο Δημόσιο, πιέσαμε κόμματα για διορισμούς, ξεπουλήσαμε τα ιδανικά μας. Το "δε βαριέσαι"ή το "έτσι είναι η Ελλάδα" έγινε τρόπος ζωής όπου ξεχάσαμε τις στοιχειώδεις αρχές λειτουργίας της Δημοκρατίας. Η Δημοκρατία έγινε συνώνυμη της ασυδοσίας. Καιρός να διορθώσουμε εμείς οι ίδιοι το χάλι που δημιουργήσαμε».

Επίσης ο γνωστός συγγραφέας κ. Απόστολος Δοξιάδης, μεταξύ άλλων, επισημαίνει μιαν άλλη αιτία παραίτησης από την ορθή διαπαιδαγώγηση των παιδιών, που σήμερα πληρώνουν αμαρτίες γονέων: *«Ο λόγος για το απότομο ξενέρωμα (της γενιάς του Πολυτεχνείου) ήταν ότι η ένταση που βιώναμε επί χούντας χωρίς όμως να το συνειδητοποιήσουμε, στρεφόταν αρνητικά,δηλαδή όχι από το τι θέλαμε αλλά από το τι δεν θέλαμε. Και κατά τούτο η δικτατορία προσέφερε ελεεινή υπηρεσία στην ψυχική μας ανάπτυξη (...) Βλέποντας υπό το πρίσμα της χουντικής δαιμονολογίας τον κόσμο, κάποιοι συνομήλικοί μουθεώρησαν ότι κάθε επιβολή πειθαρχίας εκ μέρους των γονιών, η διδασκαλία του σεβασμού εκ μέρους των παιδιών, είναι έκφανση φασισμού, ότι κάθε αντίσταση στο απόλυτο "θέλω" των βλαστών τους είναι μια κάποια μορφή βασανιστηρίων του ΕΑΤ/ΕΣΑ. Και αυτό οδήγησε αρκετούς σε προβληματικές σχέσεις με τα παιδιά τους, και- ακόμη χειρότεροεκείνο- σε προβληματικές σχέσεις με τους εαυτούς τους αλλά και με την κοινωνία, στον βαθμό που έλαβαν το μήνυμα ακριβώς που τους δόθηκε,ότι κάθε αντίσταση στο απόλυτο "θέλω" τους είναι φασισμός».*

(Πηγή: "ΤΟ ΒΗΜΑ" 16/1/2011)